

tijn, om de stoven meê te kuischen. Wij hebben ons gelegd. De varens roken naar peper. Daar liepen rond ons wel duizend beestjes op den grond, en die roken naar meikevers, als gij er goed aan riekt. En Nand, gij rookt, gij, gelijk naar kaas. . . . Als gij naar den boer zijt teruggekeerd, waar gij koeiër waart, zijt gij maar dadelijk naar uwen polk gegaan, in den stal, zonder goên-avond te zeggen. Gij waart ijl in uw hoofd en uw hart dwaalde een beetje. De koeiën geurden log. Gij hebt gedacht aan mij, en gij hebt niet kunnen vinden naar wat ik rook.

„En dan hebt gij Wanne gevrijd, Nand. Gij hebt wel een beetje boven uwen stand gekeken, maar gij kwaamt van den troep terug, en gij waart geen leelijke jongen. 's Avonds gingt gij uit vrijen, met uw veste aan. In 't voorjaar gingt gij langs de omgeploegde stukken; daar stond te wachten op den anderen dag de tonne met beer, die rook gelijk een bruine bezie. Wat later in 't jaar waren het de linden, die geuren zuur en zoet; het was aan ieder arme-menschen-huizeke, de vlier-struik die gelijk ademt; het was, bij dat al, het hooi dat walmt gelijk een pijpje goeden tabak van uit de stad. Wanne haar moeder kookte den koe-ketel, waar de aardappel-schillen te allen seizoene denzelfden geur hebben. En Wanne rook niet dan naar room. Maar als het kermis was, en heel het dorp rook naar wafels en warm bier en naar feestelijke karbonaden, dan gingt gij dansen met haar in de tente, en dan bedwelmde u de geur van het zoete zweet van Wanne.

„Gij zijt getrouwd, en zoo gaat de tijd voorbij, mensch. Ge hebt gij hard moeten labeuren. Gij hebt gehangen met uw heet hoofd in 't gloeiende koren, geweldig aan het pikken, en uw brandend hoofd geurde als een zeer groot rogge-brood. Gij hebt uw rugge dan gerecht in de lucht, om 'nen keer te drinken, en 't koele water heeft door uwen mond gevloeid als munte. De zatte hommels sloegen uw naakte en blinkende borst aan, en ze geurden naar van alles, en

't was ook gelijk naar warm rogge-brood. — Kwaamt gij dan 's avonds late naar huis, dan at gij de aard-appels met de ajuin-saus. Ajuin-saus riekt gelijk ajuin-saus, die veel zuurder zou zijn. Gij naamt uwen jongste op den schoot, die rook gelijk boter-doeken. De anderen roken naar zure appelen, naar den mest-hoop of naar de duiven-til, al naar zij gespeeld hadden. Toen zij grooter werden, was daar uwen Triphon. Hij heeft nooit goed willen deugen. Als hij vijftien jaar oud was, droomde hij van niets anders dan van eenen velo. Hij was op stiel bij den smid. Hij rook toen naar lijn-olie en wagensmeer. Maar Bertha heeft altijd frisch naar de zeep geroken. . . . -- Gij gingt toen nog een beetje buiten zitten, Nand. Ge zat gij in de lelies, en zij gingen rieken gelijk uw pijpje; maar uw pijpje rook gelijk een beetje naar de lelies. En als de kinderen dan naar bed waren, en ook Wanne zou gaan slapen, en hare armen roken nog naar den afwasch, en haar jakke rook altijd gelijk naar gist: dan hebt gij wat getalmd, of gij niet mee zoudt gaan slapen. Maar gij hebt u opgepakt, en uit het kot uw sleep-net gelangd, en uwe klakke opgezet. Gij zijt in uwe ponte gaan zitten, die ligt op de Leie. Gij hebt uw net geworpen en gewacht. Het water walmde. Daarboven was een windenken, dat naar de koude boomen geurde uit de over-Leische boomgaarden. Maar in de ponte, zoo dicht bij het water, dan geurde het van eene zwoele en kleiterige rotheid die gelijk op uw huid blijft plakken. En ge moet daar niet al te lang blijven zitten, op dat water, want een mensch krijgt er pijn van in zijn kop, van al de drassen die gij mee ophaalt en die rieken naar modder. En wat haalt gij dan nog op? Wat pierkens van alen; een grondelinkske nu en dan; en zit er al 'nen keer een baars tusschen, dan hoort gij hem al weêr in 't water plonzen nog vóór het net geheel boven is. . . .

„En zoo wordt een mensch oud, Nand, mijne vent. De kinderen waren groot en gij moest gij al niet veel meer van uw hof